

Flickvännen

Karolina Ramqvist

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

Wahlström & Widstrand, Stockholm

www.wwd.se

© Karolina Ramqvist 2009

Tryck:

ISBN 978-91-46-21995-8

*Home is where I live inside my white powder dreams
Home was once an empty vacuum that's filled now with my
silent screams
Home is where the needle marks
Try to heal my broken heart
And it might not be such a bad idea if I never, if I never went
home again*

Det var alla hjärtans dag. Han ringde mig på jobbet och sa att han hade en present som inte kunde vänta. Han var tvungen att komma på en gång. Det var någon timme efter lunch. Vi körde till ett nybyggt villaområde vid vattnet och jag kände mig ganska säker på att han hade köpt en kajak till mig så att vi skulle kunna åka ut och paddla. Han var en friluftsmänniska. Han parkerade utanför ett hus med sjötomt där två kanoter låg uppdragna på bryggan. Vi steg ur bilen och han gick in genom grinden och före mig upp på förstukvisten där han stannade och tog upp ett kuvert ur fickan.

Jag fick en nyckel.

Jag såg på honom. Hans ansiktsuttryck var överdrivet neutralt.

Mina händer skakade. Han ställde sig bakom mig och höll om mig och lade sin hand över min när jag satte nyckeln i låset. Han vred om, fortfarande med min hand mellan sin och nyckeln, puttade upp dörren och lyfte upp mig i famnen. Tog ett steg över tröskeln och släppte ner mig igen. Jag stod på tå med armarna kvar runt hans hals. Jag kysste honom.

Det var ett ögonblick som delade in mitt liv i före och efter. Det var också då jag började tänka på Karen. Det skulle bara vara han och jag, men det var i den stunden

som hon gjorde entré i min hjärna. Det var som om hon stod bredvid och tittade på oss.

När Karen kommer in i sitt nya hus för första gången ser hon stressad ut, som om hon jagas av samma känsla av förverkligande som jag kände, som sköljde över mig i samma sekund som jag förstod vad han hade gjort. Hon ser ut att tänka att hon måste stoppa den här punkten av lycka någonstans halvvägs upp i trappan eller här nere i hallen, hålla fast den för att göra klart för sig själv att det här händer nu.

När jag kom in kände jag likadant. Att få ett hus var det ultimata för mig.

– Du, sa jag.

– Varsågod, sa han. Eller man kanske säger välkommen. Välkommen hem, kanske till och med.

Jag tittade på honom. Han nickade och såg nöjd ut. Han skrattade och kramade mig och verkade tycka att mitt ansiktsuttryck var roligt. Sedan lyfte han upp mig och bar mig uppför en trappa. Jag försökte se mig omkring och titta in i alla rum jag hann få syn på. Jag hann registrera möblerna och tapeterna och mattorna och golven. Jag stängde ögonen, han la ner mig på en säng med plasten fortfarande kvar på i ett av rummen på övervåningen och började klä av mig medan han pratade om det som han menade var hans allahjärtansdagspresent.

Jag hade neonrosa behå och trosor och han sa att han gillade det.

Jag tittade upp på raden av inbyggda garderober bredvid sängen.

Jag gillade det.

Hemma hos Karen och Henry Hill var garderoberna fulla med kläder, byråådorna fulla med smycken. Henry hade femton kostymer som kostade minst tusen dollar styck, trettio skraddarsydda sidenskjortor och över tjugo par krokodilskinnskor infärgade för att matcha hans kavajer och jackor i kashmir. Karen ägde fyra minkpälsar och hade hembiträde och barnflicka. Allt i deras hus var specialimporterat och specialtillverkat.

I början tyckte jag att det var hemskt att det alltid handlades så mycket och lades så mycket pengar på saker. Nu hade jag vant mig vid det, jag hade börjat tycka om det och kräva det. Jag viskade tack och han svarade du är värd det, samtidigt som han kopplade mina handleder i ett grepp ovanför mitt huvud och styrde in sig i mig på exakt det sätt som han gjort förut och jag flyttade underkroppen ungefär två centimeter på exakt det sätt som jag gjort lika många gånger förut. Och jag undrade hur många gånger till vi kunde göra det så.

Jag försökte få en bild av oss där i sängen. Jag försökte fokusera på kroppen, försökte röra den så att han verkligen skulle känna exakt hur värd det jag var. Jag hade hellre velat fokusera på den totala tillfredsställelse jag kände i det faktum att jag befann mig exakt där jag ville

vara. Jag hade läst en sådan mening i mitt horoskop för den här vintern:

Du kommer att känna att du äntligen står på den plats du så länge siktat mot.

Det här är den första dagen.
Han har just gått.

Jag är ensam.

Jag står i köket.

Det är morgon och min man har gått till arbetet, kan man säga. Innan han stängde dörren bakom sig ropade han att vi ses snart.

Visst, älskling. Vi ses snart.

Jag står här igen, i den välbekanta tystnaden efter de välbekanta ljuden. Hans röst, dörren, bilen, gruset utanför. Glaset i min hand genom luften i en perfekt båge krossas mot kaklet över diskbänken. Ljudet av vatten och glas mot marmor och rostfritt.

Torka upp innan han kommer tillbaka bara.

Mycket kommer att handla om ljud nu.

Jag vet det.

Jag går uppför trappan till övervåningen och in i mitt badrum.

Jag gillar fortfarande hur det låter. Mitt badrum.

Jag står framför spegeln. Det är inte första gången tanken kommer, men det är första gången jag tänker den fullt ut: Jag börjar se gammal ut. Jag förstår att det är någonting som alla måste vara med om, att stå fram-

för en spegel och se med egna ögon att man börjar se gammal ut. För mig är det i dag det händer. Mitt ansikte har åldrats. Andra har säkert sett det länge. Jag har alltid varit snygg, jag vet det. Det är inget jag säger för att skryta, det bara är ett faktum, jag har alltid haft bra benstruktur, bra tänder och läppar, bra hy och hår. Jag har alltid sett ung ut.

Nu. Nu börjar allt förfalla.

Det växer ut hårstrån på min haka och på mina kinder. Jag plockar dem med en pincett, samtidigt som jag plockar ögonbrynen, men de blir fler och fler och de växer upp snabbare än jag hinner plocka.

Jag undrar vad som kommer att hända med mig när allt rasar.

Jag undrar om han också har sett det.

Det är baksidan av att vara ihop med en man som John. Han kan få vem som helst. Och vad han än säger själv så tvivlar jag på att han kommer att vilja ha mig när jag blir gammal och ful.

En av baksidorna.

Jag borstar tänderna och trycker ut en sträng av blekningsgelé i en bettskena och stoppar in den i munnen.

Jag borstar kroppen med fingervantar i nylon och koncentrerar mig på två celluliter högt upp mitt på ena låret, som morgon efter morgon tittar på mig från spegeln. Jag drar försiktigt med händerna över halsen, hårt mot armbågarna, hårt på hälarna, river fram och tillbaka över armarna, magen och bröstet, fram och tillbaka över magen igen. Jag rakar mig inte.

Jag koncentrerar mig på hur vattnet i duschen sköljer bort allt. Vattnet kan skölja bort allt som skaver och gnager och göra mig till någon som inte står inför det som jag står inför den här dagen, helgen. Jag tänker inte veckan nu.

När vattnet är hett nog och ångorna tillräckligt täta kan allt försvinna.

Huden på bröstet och kinderna blir fläckvis mörkrosa.

Men det kommer inte att göra så att dörren öppnas där nere och hans steg hörs i trappan igen.

Jag stänger av vattnet. Badrummet är varmt och fuktigt av ångan. Jag sätter på luftkonditioneringen, rullar in håret i en handduk, spottar ut bettskenan i handfatet, sköljer munnen och borstar tänderna igen, försiktigt så att inte emaljen ska skadas.

Bakom mitt handfat sitter ett pappetui fasttejpats med en pillerkarta inuti.

Han gömmer vapen, du gömmer p-piller, sa Linda en gång och jag ångrade att jag hade sagt något till henne. Man ska aldrig berätta någonting. Det är regel nummer ett. Man kan vara nära, men inte så nära.

Jag använder pincetten för att dra fram tablettorna, trycker ut en och sköljer ner den med vatten från kranen, petar in kartan i etuiet igen. Läger tillbaka pincetten i en japansk ask som den delar med fyra andra pincetter och en ögonfransbøjare. Så jävla dumt att berätta det för Linda. Så onödigt. Vissa saker är för viktiga, vissa saker kan man bara inte säga till någon. Andra hade förstått det för länge sedan, men jag är så naiv. Jag måste lära

mig en annan närhet.

Jag smörjer in mig och klär på mig ett par träningsshorts. Jag gillar hur mina ben ser ut i dem. Jag borstar inte håret utan sätter bara upp det i en tofs.

Jag sminkar mig inte.

Jag går ut i hallen och genom sovrummet där John bäddat sin del av sängen med sedvanlig perfektion och där en tydlig försänkning fortfarande finns kvar där han suttit och snörat och tagit på sig skorna. En skokartong med silkespapper i står på golvet tillsammans med två kassar från en sportaffär. Han har alltid nya träningsoveraller och nya joggingskor när han är ute så här. Det blir mer och mer sällan nu. Jag fattar egentligen inte varför han gör det, jag tror inte att han behöver det. Jag är rädd att han inte behöver det men gör det ändå. Jag är rädd att han gör det för kicken.

Jag frågar aldrig om hans jobb. Inte om hans pengar heller.

Jag går in i hans badrum. Tvättkorgen är halvfull.

Jag plockar upp en t-shirt som räcker mig till halva låren. Man ser bara en kort bit av shortsens när den kommer på. Egentligen är det här för tidigt, egentligen ska jag inte lyfta på locket till tvättkorgen förrän i morgon men någonting är annorlunda den här gången. Jag förnedrar mig redan nu, förnedrar mig med smutstvätt. Han tycker att det är gulligt. När han kommer hem och ser mig i soffan, i hans kläder när jag har suttit uppe och väntat på honom en hel natt. Du är söt, säger han. För mig är det inte sött, det är desperat, sjukt. Jag tar upp ett par boxersshorts och lägger ner dem igen, lägger på

locket. Jag önskar att jag inte behövde gå igenom sovrummet igen. Jag tittar inte på skokartongen.

Jag går tillbaka genom hallen och nerför trappan till köket och ställer in en kopp i kaffemaskinen.

Jag trycker på knappen och är på väg att sätta på radion också men lyckas i sista sekunden hindra mig själv. Inga radio nu. Inga tv-program med nyheter.

En kaffekopp, två mobiltelefoner, en vanlig bärbar telefon och ett cigarettpaket. Mina händer håller i allt.

Jag puttar upp ytterdörren, hans golfklubbor i bagen i hörnet vid dörren, och kommer ut på förstubron samtidigt som grannen joggar förbi vår grind.

Syrenen i luften.

Han är läkare.

Jag ställer ner koppen och försöker tända en cigarett utan att tappa telefonerna. Jag måste bära omkring på dem, jag har ännu inte tappat hoppet angående dem. Jag tänker hela tiden på signaler, lyssnar efter dem. Är beredd.

Han har löparkläder på sig. Han stannar till och rör sig lite på stället, stretchar och ropar till mig över staketet.

– Allt väl?

Jag nickar.

– Du blir kvar här eller?

Han såg när John åkte.

Han såg honom packa in sin väska och sätta sig i bilen. Blir kvar.

Jag nickar igen och ler. Jag kommer inte ihåg vad han

heter.

För första gången den här gången ser jag hur ensam min Camaro ser ut på uppfarten. Jag undrar om han också ser det. Hjulspåren intill. Grus och kottar.

Jag skäms över att han ser att jag röker vid den här tiden på dagen. Jag börjar alltid röka vid de här tillfällena. Det gör de andra också. Sedan tar det flera veckor att sluta igen. Jag säger att jag har glömt hans namn och han säger att han heter Thomas. Han står kvar och stretchar, hans armar runt tallstammen. Märken efter barken på huden på underarmarna när han släpper taget. Han säger att vi borde komma över någon kväll och grilla innan de åker ut i skärgården, och så vinkar han och går.

Undrar vad han tänker.

Vad skulle vi prata om?

Röken sätter sig i t-shirten. Johns t-shirt.

Jag slänger fimpen i min rhododendron och går in igen. Hur många fimpar ligger det inte där vid rötterna. Hur många gånger har jag börjat och slutat igen. Nikotinet kommer när jag stiger över tröskeln. Det förhöjer känslan. Jag har bott här i över ett och ett halvt år nu men jag kan fortfarande komma tillbaka till känslan när jag kommer hem. Det är perfekt.

Jag älskar mitt hus och jag älskar att han gav det till mig.

Jag behöver inget mer, det intalar jag mig.